

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 56.

Fjerde Session.

20de Mode.

Løvedagen d. 13. November.

(Forts.).

Casse (fortsat): Det har ogsaa en anden Folge, vel ikke ved Domstolene, men hos de administrative Autoriteter, idet der hos disse har udviklet sig Terminologien „uberettiget Lægepraxis“. Det har ingen Indflydelse paa Paaskjendelsen ved Domstolene, men det er vist, at det fører Sagen ind paa et Gebeet, hvor det hele Forhold meget let bliver Gjenstand for Misforstaaelse. Jeg skal endnu kun paapege et Moment, som jeg troer bør komme i Betragtning, nemlig at Forholdene i ikke saa Henseender have forandret sig saaledes, siden Jordn. 1794 udkom, at de indtraadte Forandringer give god Frihed til at ansee en Indgriben i den paagjældende Lovgivning for nødvendig. Jeg skal blot anføre et Exempel, hentet fra Dentistvæsenet, der har uddannet sig stærkt. Det er antaget, at Forsærdigelsen og Indsættelsen af kunstige Tænder er Gjenstand for fri Næring; men Sagen stiller sig efter den gjældende Lovgivning saaledes, at, naar den, der er berettiget til at forsærdige og indsætte kunstige Tænder, vilde bore i en Tandrod eller blot file lidt paa en Tand, for at faae den kunstige Tand sat fast, saa var han ligesom strafbar efter Jordn. af 1794, og vilde altsaa ved at gjøre det 3 Gange kunne dømmes til Forbedringshuusarbejde. Det Anførte er vistnok tilstrækkeligt til at vise, at denne Lovgivning behøver en Deel Forandringer; men jeg skal ikke gaae videre ind paa, hvorledes det kunde skee; kun skal jeg som Noget, der kunde benyttes, paapege de Grundsætninger, der ere fulgte i en anseet nyere Lovgivning, der sætter Straffebestemmelser for dem, der, uden Tilladelse fra

Statens Side, gjøre det til Erhverv for sig at tage Syge under Behandling, og den fordrer altsaa deels Modtagelse af Betaling, deels at Vedkommende skulle være tilrede med deres Hjælp for Enhver, der henhvender sig til dem. Hvis man derhos vedtog Bestemmelsen om Ansvar for den, der stille sig uforsvarligt ved det, han havde paataget sig, og gav Forfrister med Hensyn til bedrageriske Forhold, der, som af en æret Taler bemærket, ofte skjuler sig under det omhandlede Forhold, saa vilde man omtrent være paa en hensigtsmæssig Vej, og Staten vilde derved opnaae det store Gode, at den undgik, hvad der er et stort Onde, en Lovgivning, som paa ingen Maade lader sig overholde, men hvorpaa der skeer Brud mange Gange hver Dag, og Alle ere vist enige i, at der ikke er Noget, der er skadeligere for Borgernes Rettsbevidsthed, end at en Lovgivning saaledes uafbrudt overtrædes, og Overtrædelsen kun i enkelte Tilfælde paatales. Men idet jeg meget stærkt har udtalt min Formening om Lovgivningens Mangler, er der en Formening, som jeg udtaler med den samme fulde Overbeviisning, og det er, at Thinget vilde handle; hvis jeg tør bruge saa stærkt et Udtryk, hensigtsløst, ved at knytte til det foreliggende Lovudkast et Forsøg paa at faae udarbejdet et hensigtsmæssigere Forslag til en Omordning af Forholdene. Det vil kun naturligtviis kunne skee igjennem et Udvalg, men hvorledes et Udvalg ogsaa bliver sammensat, vilde det ikke kunne føre til noget Resultat. Jeg anerkjender ikke Rigtigheden af den Pitting, der forleden Dag fremsortes i denne Sag, at Thinget ikke skulde have saglyndige Medlemmer i sin Midte, det skulde vel nærmest være med Hensyn til det lægevidenskabelige Element, men det havde vi. Det, som jeg derimod lægger Vægt paa, det er, at en Omordning af den omhandlede Lovgivning